

[Aage Fogh.]

betydelig større Færdselssikkerhed. Jeg tænker her paa Anlæg af Cyklestier ved vore Landeveje, de Veje, der har nogen Betydning som Færdselsaarer, og jeg tænker navnlig paa Anlæg af Hovedveje uden om vore Byer. De, der er vant til at færdes i Bil, behøver kun at tænke paa de Hovedvejsforhold, vi har i Byer som Roskilde, Hillerød, Slagelse og Odense, for at forstaa, hvad det er, jeg tænker paa. Det er helt urimeligt, at den stærke gennemgaaende Trafik, der nu findes, skal ledes igennem de smalle og gamle Gader, der aldrig har været indrettet til den Færdsel. Derfor siger jeg, hvis det kunde lykkes at gennemføre disse to Foranstaltninger: Hovedveje uden om Byerne og Cyklestier ved Vejene i langt større Udstrækning end hidtil, vilde det betyde meget baade med Hensyn til Færdselssikkerhed og Arbejde, og da det kun er Arbejde og danske Materialer, der skal anvendes, maatte der vel være Mulighed for, at de forskellige Institutioner, der har Indflydelse herpaa, kunde finde hinanden.

Under Finanslovforslagets Behandling har jeg med Interesse lyttet til en Del af de Talere, der har haft Ordet. Jeg lagde forleden Dag Mærke til en Udtalelse af det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, der talte som landbrugskyndig og navnlig talte om Regeringens Stilling til Landbruget. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et Uddrag af denne Tale. Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit siger Sp. 1075, efter at have omtalt forskellige Forhold vedrørende Landbruget:

„Denne Regering synes imidlertid ikke at have Forstaaelse af dette. Man udtaler, at man ønsker at bedre Forholdene paa Landet, men de Handlinger, der bliver udført, har ikke bevirket nogen som helst Bedring, og til Trods for at der, saa vidt jeg har forstaaet, inden for Ministeriet findes 3—4 Ministre, som har deres Rod paa Landet, synes deres Indflydelse over for den byindstillede Del af Ministeriet at være saa forfærdelig ringe.“

Naar et Medlem af Partiet Venstre udtaler sig paa denne Maade, tænker jeg mig, at vedkommende Medlem føler, at hun taler Landbrugets Sag, og jeg retter derfor det Spørgsmaal, om det virkelig kan være rigtigt, at et Medlem af Partiet Venstre har saa ringe Kendskab til de virkelige Forhold, at hun fra Rigsdagens Talerstol tør paastaa, at der i Perioden fra 1931 til Dato overhovedet ikke er sket noget, der har haft nogen Betydning for

Landbrugets Vilkaar og Arbejdsforhold. Er det virkelig nødvendigt, at Bondepartiet Venstre endnu i 1938 behøver at benytte sig af en saa fuldkommen urigtig og urimelig Agitationsform? Er det et Udtryk for, at det ærede Medlem overhovedet ikke har fulgt med i de Forhold, det ærede Medlem taler om, eller er det kun Udslag af en ond-sindet Kritik, der nødvendigvis maa have Afløb, til Trods for at det overhovedet ikke har nogen som helst Forbindelse med Virkeligheden? I denne Forbindelse kan jeg gøre opmærksom paa, at i 1931—32, da Landbrugskrisen satte ind, og da man i hvert Tilfælde med Sandhed kunde sige, at Regeringen ikke havde gjort noget ondt over for Landbruget, men Forholdene udefra tvang os ind under disse Vilkaar, faldt Landbrugets Forrentningsprocent til $\div 0,4$.

Fra de Aar begyndte de forskellige Foranstaltninger at sætte ind. Man kan diskutere, hvorvidt det var tilstrækkeligt, og hvorvidt det var de rigtige Foranstaltninger, man iværksatte; men det kan overhovedet ikke diskuteres, at Foranstaltningerne satte ind, og at der fra Aaret 1931—32 fremefter har været en Stigning i Landbrugets Forrentningsprocent, der har givet sig Udtryk i Tallene: 1933—34 2,9 pCt., 1935—36 3,3 pCt., 1937—38 4,2 pCt., altsaa en Stigning fra Aar til Aar op igennem den Tid.

Jeg siger altsaa, at man kan diskutere, hvorvidt det er de rette Foranstaltninger, der er iværksat, men det er fuldkommen urimeligt, at et æret Medlem af dette Ting, der føler at have Tilknnytning til danske Landbrug, søger at fremstille Forholdene paa den Maade, her er sket, og det er et af de Forhold, der har været medvirkende til, at andre Erhverv her i Landet mister Troen paa, at det overhovedet tjener noget fornuftigt Formaal at støtte vort Hovederhverv. Jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at denne Omtale af Landbrugsforholdene er en af de Ting, der har været medvirkende til, at en Del af den dygtigste Landboudom flygter fra Land til By; naar Folk, der skulde vide Besked paa dette Omraade, fremstiller det saadan, og den Presse, der støtter dem, giver den samme Fremstilling, maa det nødvendigvis medføre, at en Del af Landboudommen, der ellers vilde være blevet ved Erhvervet, flygter andetsteds hen.

Det er ogsaa karakteristisk for de Indlæg, der er fremkommet her, at man i stor Udstrækning har interesseret sig for Ungdommen og Ungdommens Vilkaar, navnlig i Forbindelse med Arbejdsløshedsspørgs-